

s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Jde především o to, zda žalobkyně byla aktivně oprávněna k podání žaloby. Jest zjištěno, že žalobkyně byla komisionářkou, že komisionářství provozovala jako živnost, an první soudce zjistil, že žalobkyně přijala do komise několik obrazů od Františka V-a, dále od Jindřicha P-a a Gustava P-a a zjistil, že prodávala obrazy. Provozovala tedy komisionářství po živnostensku a byla tudíž komisionářkou ve smyslu čl. 360 obch. zák. Prvý soudce, jak již uvedeno, zjistil, že obrazy zabavené pod položkou 1. až 3. zájemního protokolu byly dány žalobkyni Františkem V-em do komise, že jsou tudíž jeho vlastnictvím, a že obraz pod položkou 4. téhož protokolu zabavený byl dán do komise žalobkyni Jindřichem P-em a obraz zabavený pod pol. 5. byl dán do komise žalobkyni Gustavem P-em, a že jsou tedy vlastnictvím těchto malířů. Žalobkyně jako komisionářka představuje, hledíc k ustanovení čl. 360 obch. zák., komitenta, tedy vlastníka, a proto proti třetím osobám má též práva, která přísluší k obrazům komitentům, tedy vlastníkům samým, neboť jest jí považovati za zmocněnce komitenta. Jest proto oprávněna vzhledem k ustanovení §§ 1037 a 1008 obč. zák. a čl. 360 obch. zák. podati vybavovací žalobu ve smyslu § 37 ex. ř., poněvadž práva, která jí jako komisionářce k zabaveným předmětům přísluší, nepřipouštějí exekuci. Právem se tudíž žalobkyně, prokávající, že zabavené obrazy byly jí dány do komise vlastníky obrazů, domáhala žalobou nepřípustnosti exekuce na tyto obrazy. Právem také jako zmocněnec svých komitentů žádala o zjištění, že zabavené předměty přísluší jako vlastnictví komitentům, a proto právem první soudce vyhověl i žalobě, že vlastnictví k obrazu zabavenému pod pol. 4 cit. zájemního protokolu náleží Jindřichu P-ovi a vlastnictví k obrazu zabavenému pod pol. 5. téhož protokolu patří Gustavu P-ovi, zjistiť toto vlastnictví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukázav po právní stránce k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 9390.

Spor o náhradu škody podle § 31, první odstavec, zákona o obchodních pomocnících, jest prázdninovou věcí.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1929, R I 923/29.)

Usnesením ze dne 16. května 1929, doručeným žalobci dne 3. července 1929, odmítl s o u d p r v é s t o l i c e k námitce věcné nepřislusnosti žalobu o náhrady škody podle § 31 zák. o obch. pom. Rekurs, podaný dne 13. září 1929, r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Žalobce domáhá se náhrady škody podle § 31 zák. o obch. pom. z důvodu, že žalovaný, ač ho přijal do služeb jako vrchního číšníka do hotelu na letní sezonu 1928, bezdůvodně ustoupil od námezdní smlouvy a vůbec ho do služeb nepřijal, čímž mu způsobil škodu 13.000 Kč. Z toho plyne, že jde o spor námezdní mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Tako-

véto spory jsou podle § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními, poněvadž ustanovení toto má na mysli všechny zaměstnance bez ohledu na to, k jaké skupině zaměstnanec patří. Proto jest na tento případ použití předpisů o věcech prázdninových. Podle nich nelze dobu soudních prázdnin včítati do lhůty k podání stížnosti (čtrnáctidenní), takže lhůta ke stížnosti běží i po dobu soudních prázdnin. Důsledkem toho jest, že stížnost podaná na poštu dne 13. září 1929 jest opozděna, ano napadené usnesení doručeno bylo žalobci dne 3. července 1929.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Doslov zákona — § 224 čís. 7 c. ř. s. ve znění čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. —, že věcmi feriálními »jsou spory ze služební a námezdní smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu«, ukazuje jasně, že i tento spor jest považovati za feriální, třeba že se jím žalobce domáhá náhrady škody podle § 31 zákona o obchodních pomocnících z důvodu, že žalovaný bezdůvodně ustoupil od námezdní smlouvy podle žalobcova tvrzení pevně uzavřené a že ho vůbec nepřijal do služby, čímž mu způsobil zažalovanou škodu, neboť i tento spor jest »sporem mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem jakéhokoliv druhu«, jemuž zákon právě pro jeho povahu, že jde o zaměstnance a zaměstnavatele, přiznává výhodu urychleného vyřízení.

Čís. 9391.

Pozemková reforma.

Ustanovení dohody o převzetí zabraného majetku, že veškeré povinnosti veřejnoprávní i soukromoprávní přecházejí určitým dnem na Státní pozemkový úřad, nevztahuje se na patronátní břemena.

Na převzaté nemovitosti se přes doslov § 29 náhr. zák. břemena i dluhy vymažou a váznou nadále jen na přejímací ceně. Předpis § 29 náhr. zák. vztahuje se jen na ty povinnosti, jež stát s převzatými nemovitostmi buď podle povahy věci nebo podle předpisu zákona nutně přejmouti musí anebo dobrovolně převezme. Povinnost, jež má býti převzata, jest zvláště uvéstí. Těžisko § 29 náhr. zák. spočívá ve stanovení lhůty, kdy povinnosti, jež zůstaly vězeti na převzaté nemovitosti, přecházejí na stát jako na nového nabyvatele.

I při úmluvě o převzetí povinností jest výslovně vytknouti, které povinnosti přecházejí.

Dohoda, již byla Státním pozemkovým úřadem převzata patronátní břemena bez srážky z přejímací ceny, vyžaduje podpisu předsedy Státního pozemkového úřadu. Úředníci Státního pozemkového úřadu nebyli